

smaa, bægerformte Sølvblommer over gølge Klipper“, eller herhenne ser han *Mossets* „elsgraa Hud — af Guddomshænder tunget — i Skønhedslinjer ud“. Her er *Egen* „mørkbronceret lyste udødeligt hvert Blad“, og *Piletræet*, „den gamle Mo'er, de Fnokkers fine Fnug spinder hun flittig, som tænkte hun kun paa Vintren“, og se her: *Kongelys* „med graa flanelne Blade“, *Æbleblomsten*, „saa snart affaldende med den fineste Rødme i den skæreste Bleghed“, „*Centifoljen*, den Vaargave, paa hvis hundrede Blade han læser Henrykkelse“, og der rækker „*Pintseliljen* ham sin skære i Perler toede Stjærnepande“. Læs Digtet *Van Huysums* „*Blomstestykke*“, en saadan Højsang til Blomsterskønheden findes intet andet Sted. Blandt disse Tusinder er hver enkelt til for ham i individuel Skønhed, oplevende et virkeligt Liv: „han er ej saa sjælearm, -- at han ej tror, der banker — en Puls i Blomstens Barm; — at Blade tale kunne — med Liv fra Træ til Træ, — O, hør de tusind Munde — i sladdrende Allé!“ Og han deler Sorger og Glæder med dem alle. Det er tørt; Planten, Blomsten tørster, saa kommer den længe savnede Regn — „dens Sølvperle klinge“, det rejser sig, alt dette om ham til ny Duft og nyt Liv, han nyder Planternes stille Velvære, han føler „Deltagelse som for en Søsters Glæde“, og han aner i det alt en uendelig Kjærlighed, klædt i vidunderlig Skønhed; han forstaar, at „Guds sande Navn er Velsignelse, større end Barmhjertighed og Kjærlighed, større end alle Tempelnavne, for stort for Templet, kun rummet under Himmelens Hvælving“. Saa er da al Mislyd sænket i dyb, dyb Glemsel, hans Hjærte udvidet i altomfattende Sympati, alt er Tilgivelse, Fred, alle Vaaben lægges ned, her er Helligdommen.

Men al denne Skønhed *skal* vare evig. Han vil ikke slippe den. Vist er den evig: Paradiset, det er jo rigtignok lagt brak — „men tilvisse uforandret — over Jorden ud er vandret — vor Passionsblomst, Gyldenlak — Nellik, Rose og Levkøje, — Glemmigej med Barneøje — Georginer, Oleandre, — Tulipaner og de andre — Skønhedsundre“.

O, vi i Naturen skulde
lade vore Sjæle leve,
mellem disse underfulde
Paradisets Syner, som
uforandrede forbleve.